Mouchy v očích

Sednu si na bobek a zkouším se trefit klíčem do visacího zámku. Když se mi to konečně podaří, nemohu klíčem otočit. Na to prej existuje nějakej sprej nebo co. Musím si ho koupit. Několikrát s klíčem zatřesu, až se nakonec pohne. A teď to nejhorší. Ještě v podřepu chytnu rolovací dveře, zapřu se o dlažbu a vší silou je vytáhnu, až tam, kam dosáhnu. Uf. Teď normální dveře a v nich normální zámek. A hned za nimi můj mini obchůdek s mini dílnou a také ta divná vůně. Vůně si říkám jen pro sebe, ve skutečnosti je to zatuchlý smrad. Asi ho nikdy nevyvětrám. Proč ty proklatý dveře vlastně stahuju? Měl by vůbec někdo zájem tohle vykrást?

Otočím knoflíkem starého rádia a ozve se písnička: *„Mám prostě od pánbíčka boky jako skříň…boky jako skříň…co naplat.“* Okamžitě to vypnu. To mi snad dělaj schválně. Už o tom zpívaj i v rádiu. Otočím knoflíkem ještě jednou: *„Moje máma mi říkala, neboj se maličká, krásná jsi celičká…“* Zas to vypnu. Moje máma, ta tak.

Odhrnu neuklizené látky z pracovního stolu. Otevřu notebook a jsem nedočkavá, jestli nepřišla nějaká zakázka. Vůbec nic. Ani ťuk. Mám se podívat na seznamku? Dala jsem povolení jednomu týpkovi, aby mi poslal fotku, tak jsem trochu zvědavá. Panebože, jak se někdo může nechat vyfotit na seznamku v takhle šílenym vytahanym svetru? A červenym. A proč se neučeše? A co ty brejle? Ty kostěný obroučky pravděpodobně vyrobili ještě před tim, než jsme přišli o Sudety. Ale je vysokej a hubenej. Trochu mě připomíná toho, co jsem s ním měla poslední rande z internetu. Taky měl vytahanej svetr. Ovšem zelenej. Ten měl totiž zelený všechno. Nic proti přírodě, ale když celý rande neslyšíte nic jinýho než o stromech a loukách, tak je to prostě moc. Šla jsem s ním dokonce do jeho bytu. Byl tak zabranej do vůně hvozdu, že bylo jasný, že nic špatnýho nehrozí. A byl tak vyschlej, že bych ho snad přeprala. A u něj doma v obývákové stěně za sklem dvoje starý pohory. Říkám mu, co to jako znamená a on na to, že ví, že už jsou starý a roztrhaný, ale že s ním ušly kus života, tak je přece nemůže vyhodit. A to upocený tričko ve vitríně vedle? No to taky. 10 let ho nosil na všechny vandry. Ušlo s ním kus života. To už jsem nevydržela a řekla jsem mu, že je úchyl a že jestli si chce najít normální holku, ať to okamžitě vyhodí a bouchla jsem dveřma. Ještě jsem zachytila jeho pohled. Byl stejně vyvalenej jako pohledy chlapců v tanečních, co se nahrnuly k mému stolu

s prosbou o tanec. V očích měli očekávání, ale když jsem vstala od stolu, a oni uviděli moje boky jako skříň, ztuhnul jim úsměv na uhrovatých tvářích.

Teď bych, ale měla začít pracovat. Jak ráda bych, ale mám tu jednu jedinou zakázku od mojí tety. To je sice fajn, teta je fajn, že si nechá ušít šaty ode mě, možná dokonce jen kvůli mně. Ale to, jak je chce, je hrůza. Když něco dělám, potřebuju cítit, že je to správně, že to k tej ženskej pude. A většinou se mi daří zákaznici naladit na tu mojí notu, a většinou pak čumí, co je vlastně všecko možný a jak jí to sluší. Ale s tetou jsem prostě nehla. Tak musím ušít šaty, který akorát tak zvýrazní všechny její nedokonalosti. Jenže jinou zakázku nemám.

Pracuju na tom docela dlouho a za celou tu dobu nepřišla dovnitř jediná zákaznice. Až teď, sotva jsem na to pomyslela, cinknul zvonek nade dveřmi. Odhodím látky a s nadějí běžím dopředu. A tam ztuhnu. Majitel domu. ***No jasně, nájem zaplatím, vím, že už jsou tři dny po termínu, to snad ještě není tolik, dnes nemám, ale do konce týdne, jasně zkusím zítra, dobře určitě zítra, vždyť jsou to jen tři dny, ano pořádek dělá přátele, jo nashle, jasně zítra kolem oběda, stoprocentně, na shledanou, na shledanou, na shledanou***, dědku jeden všivej, buď rád, že tady v tom smradu vůbec někoho máš. Ach jo. Sakra.

Jdu zpátky k šatům. Podívám se z nadějí do notebooku, zda tam není nějaká poptávka. Říkám, si, že je to vlastně blbost, když chcete něco ušít, musíte přijít osobně, ale třeba alespoň žádost o schůzku nebo dotaz. Nic. Na seznamku i červenýho hubeňoura kašlu. Uvařím si čaj a snim bagetu. Budu ještě makat na tetě a zkusím dát nějaký fotky na facebook, třeba ty modrý halenky, aby to vypadalo, jako že se něco děje, ale musím dnes zavřít dřív a jít za tátou. Ach jo.

Když zazvoním, otevře mě máma. Pozve mě dál, ale hned zmizí v kuchyni. To není možný, snad se na mě ani nepodívala. Táta sedí ve svém ušáku a čte noviny. V televizi před ním běží reklama. Podívá se na mě jen přes ty noviny. ***Zase? Kolik? To je pokud ví celej nájem. Jo, je to úplně celej nájem. Ne, nechci chodit do kanceláře ani do fabriky. Tati proboha tohle mě baví, ani nevíš jak je to skvělý, když vidim jak se ty moje věci ženskejm líběj. Ano není jich moc. Zatím. To přijde. Ale to je pořádná práce. Je to pořádná důležitá práce. Přináší lidem radost. I mě. Co tak asi přináším v kanceláři nebo v nějakej hale. To není k ničemu, to ani nevíš pro koho, co vlastně děláš. Celou pracovní dobu jen myslíš na to, kdy půjdeš domů. To je zabitej život.*** To ho naštvalo. Mrsknul noviny na stůl. Vstal, šel do ložnice, a když se vrátil, měl v ruce balíček bankovek. Zamával s nima. ***To jsou ty z tý továrny, víš? Za poctivej život,*** řekl. Za zabitej život, pomyslela jsem si já. Díval se na mě, ale jen jsem mlčela.

Nedokázala jsem nic říct. Viděl jak se tvářím a hodil je po mně. Rozletěly se mi na klíně. Ještě, že mám ty široký boky jako skříň. ***Ne, nechci se vrátit sem do svého pokojíčku. Mám ráda svůj malinkatý podnájem. Ano jsou to další peníze. Já vím, ušetřila bych, ale***.. .zarazím se a to že bych musela furt poslouchat tvoje kecy si jenom pomyslím. ***Jo pokojíček je fajn. Dobře jdu se tam aspoň podívat.*** Táta zvedne noviny před obličej a už se na mě ani nepodívá. Má mě vůbec rád?

V pokojíčku je všechno jako dřív. Jako bych odešla včera. Kleknu si ke skříni a otevřu spodní šuple. Je tam. Vezmu ji do ruky. Pořád má na sobě první šaty co jsem kdy ušila. Kolik mě vlastně bylo? Osum? Sedum? To ne, devět? To je jedno. Šla jsem je tehdy tak šťastná ukázat mamince. Mojí mamince. A ona jestli už jsem uklidila ten bordel, na ty šatičky se ani nepodívala. Nahrnuly se mi slzy do očí. Zamáčkla jsem je palcem a ukazováčkem a šla jsem za ní do kuchyně. V televizi seriál, v ruce křížovka. Podívala se na mě vůbec? Nemusím se ptát, jestli mě má ráda, ona o mě prostě neví.

Pospíchám na angličtinu, už stejně přijdu pozdě. Chodím ke kámošce. Říkala jsem jí, ať mě dá skupiny s nějakym sympaťákem, ale vona ke mně strčí tu starou ropuchu. Prý to nešlo jinak. Paní notářku. Vždy v naželené bílé halence a tmavé sukni. Nic víc. To je vše. Nikdy žádná změna. Bohatá úctyhodná notářka. Taky se na mě nikdy nepodívá. I když mě odpovídá na pozdrav, nezvedne oči a pořád čumí do knížky nebo do sešitu. Proč se na mě nikdo nekouká? Tak mám boky jako skříň no a co?

Opravdu přijdu pozdě, celá uřícená. Zdravím a omlouvám se. Vidím, že ta stará raketa zase nezvedla oči. Píše si do svého úhledného sešitu anglická slovíčka a vůbec si mě nevšímá. Začíná mě to dráždit. Tak pokračuju v omluvách, ale trochu jinak. ***„Já sem totiž v prdeli. Žádný ženský nic nechtěj, žádný šaty, ani blbý triko, prostě nic. Je to v prdeli. “*** Paní notářka nehne ani brvou o pořád něco vypisuje. ***„Říkám.“*** A otočím se k ní: „***Je to prostě v prdeli, nikdo nechce utrácet a já nebudu mít žádný prachy. Vůbec nevím, co budu dělat. Všechno je úplně na hovno.“*** Zas žádná reakce. Kámoška učitelka začíná být nervózní a chce mě zarazit, ale tohle zkrátka musím dokázat.
„No co, buď prodám ledvinu, nebo vykouřim tisíc čuráků!“
Pero se konečně zastaví, paní notářka zvedne hlavu a podívá se na mě. Usměju se. To mi stačí.

Druhý den zase zápasím s tou plechovou roletou. Dnes od rána svítí slunce a na chodníku před mým mini krámkem je teplo. Tak si uvařím kávu, vyndám si židli

a posadím se ven před výlohu. Vypiju si kávu pěkně na sluníčku. A jestli přijde nějakej všivej úředník z města a bude chtít poplatek za záběr chodníku, tak mu to kafe prostě hrknu do vočí.

Ale úředník nejde, nikdo nejde. Až za chvíli vidím, jak se blíží babička, co za ruku vede malého kluka. Je vidět, že babička pospíchá a malý kluk ji naopak brzdí, takže ho spíš vleče smykem. Když jsou těsně u mě, malý kluk se zeptá: ***„Babičko a to pejskum nevadí mouchy v očích, když jedou autem a pořád vystrkujou hlavu ven?“*** Babička ho nejdřív vleče dál, ale pak se zastaví, vydechne, pustí mu ruku a odpoví: ***„ Ale vadí, to víš, že vadí, ale prostě jim ta jízda stojí za to. Víš!“*** Oba dva jdou dál a já tam sedím s otevřenou pusou.

Jasně ta jízda prostě stojí za to. Vyběhnu k notebooku a pošlu červenýmu hubeňorovi fotku, kde je vidět, že mám boky ne jako skříň, ale jako almaru a napíšu mu, jestli má dnes večer čas. A nevěřim svým očim, mám dva vzkazy. Píše mi spolužačka ze základky, že se bude vdávat a jestli ji neušiju svatební šaty. Panebože svatební šaty, to je sen! A nějaká neznámá ženská, že se jí líbily ty modrý halenky na facebooku, zda si pro ně může přijít. Mezitím co jim odpovídám, ťukne zpráva od čevenýho hubeňora. Večer má čas.